

Milí příznivci
**UNDER-
GROUNDÉHO
FILMOVÉHO KLUBU,**

rád bych Vás i ve školním roce 06/07 pozval do vršovického podzemí na promítání kvalitní filmové tvorby. Scházet se budeme, jak je již zvykem, **poslední pátek v měsíci v sedm večer.** Konkrétní tituly ještě

zvažuji, ale prozradím, že bych rád představil slavnou klasiku žánrů méně klasických (western, sci-fi, válečný film, parodie, ...); k „náročnějším“ snímkům se připojí také několik komedií.

O konkrétním programu Vás budeme včas informovat na nástěnce, ve sborovém dopise a na webových stránkách. Pro ty, kteří nás dosud nenavštívili, připojuji, že promítáme videoprojektorem, takže obraz je rozměrný a poměrně kvalitní.

Těším se!

Jan Zahradníček

**REDAKCE SD KATAKOMBY PŘEJE VŠEM RODIČŮM
DO NOVÉHO ŠKOLNÍHO ROKU: PEVNÉ NERVY!
...A DĚTEM, ABY JE UČENÍ BAVILO A ZKOUŠENÍ
A PÍSEMKY PROBÍHALY ÚSPĚŠNĚ A BEZ „OKEN“!**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1

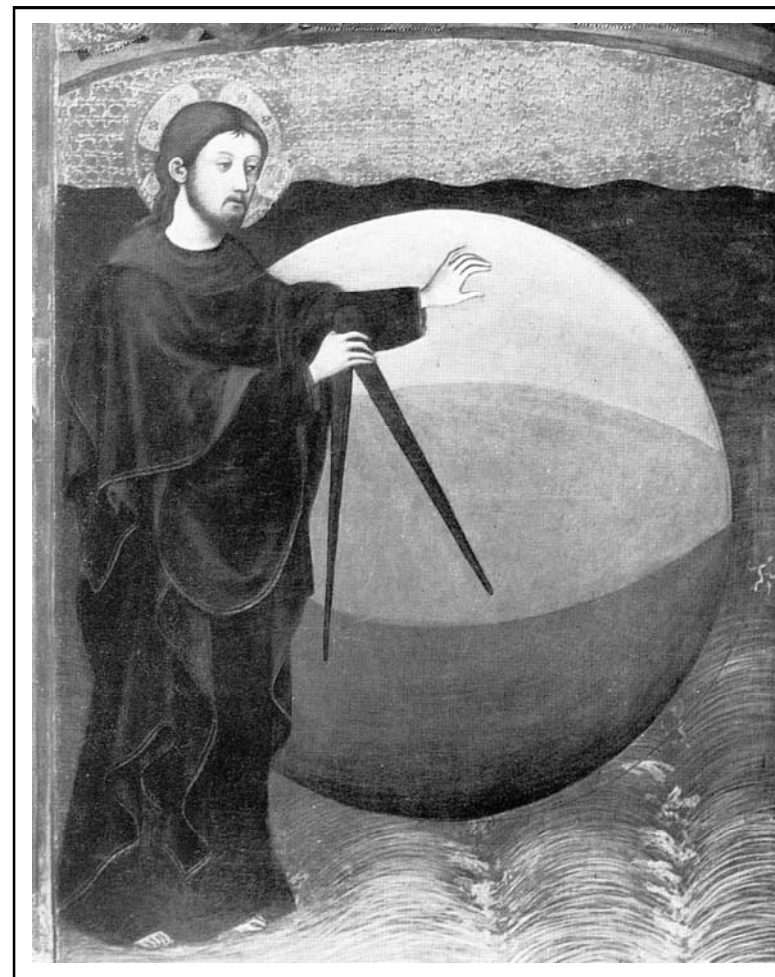
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320

e-mail: evang10vrs@atlas.cz; <http://vrsovice.evangelnet.cz>

Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

katakomby

Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Pere Serra - „Stvořitel-Logos žehná třem složkám Země - zemi, vodě a vzduchu.“ (r.1394) ●

Září 2006

Ty, Bože náš, jsi dobrotivý a věrný, shovívavý a všechno spravující milosrdenstvím. **Kniha moudrosti 15,1**

Milí přátelé,

začíná nový školní rok. Děti se vrací z prázdnin, někteří z nás z dovolených. Bylo pěkné být jako rodina intenzivně spolu. Bylo pěkné uskutečnit mnohé návštěvy, na které ve školním roce není čas. Setkat se s lidmi, se kterými se pravidelně vídáme pouze o prázdninách. Bylo to milé, i když setkání přinášela také bolest z událostí, se kterými člověk může těžko pomoci.

Začíná září. Uvědomil jsem si letos intenzivně návrat i to, co všechno máme před sebou. Co všechno nás čeká ve sboru i mimo sbor. Přiznám se, že se mi z toho trochu podlomila kolena. Úkolů je hodně. Nové prázdniny by neškodily.

Přes prázdniny jsme si dali ve staršovstvu takový malý úkol – pročíst si informace kolem financování církve. Takže volky nevolky se mi myšlenky kolem církve a sboru točí. Je to jako zaklínadlo – „církve to musí finančně zvládnout, musíme zvýšit obětavost, abychom vše zvládli“. Ano. Je to fakt. Svůj provoz církev hradí z 75 procent sama. Pouze základní platy farářů a pracovníků v církvi platí stát. A tak se v tom motám a přemýšlím, jak moc se mluví o číslech. Jak pracovat, aby to bylo **vidět**, aby chodilo víc lidí, aby víc platili salár, aby se církev udržela... Ano, je nutná obětavost, měli bychom si uvědomit, že ty zcela obyčejné sbírky „na potřeby sboru“ jsou nesmírně důležité, že je důležité být v neděli na bohoslužbách prostě proto, že jsme ve společenství, kde můžeme přijímat, ale také dávat svou přítomností.

Ale. Vzpomínám na apoštola Pavla a na jeho veliký důraz na svobodu. Na svobodu na prvním místě. Protože evangelium osvobozuje z pout, nesvazuje. Osvobozuje z pout strachu o budoucnost, osvobozuje z pout přepočítávání a statistik, osvobozuje k odvaze žít život, kde není důležité to, co vlastním, ale kým jsem – tedy Božím dítětem. Byl bych moc rád, kdybychom s pomocí Boží v našem sboru vytvářeli prostředí, kde by lidé tuto svobodu evangelia a z ní plynoucí odvahu k životu nalézali a odnášeli si ji do svých životů.

Ano, apoštol hned vzápětí mluví o odpovědnosti. Je to pravda. Ale já mám stále pocit, že obracíme pořadí. Že nedostatečně zdůrazňuji onu radost spaseání, záchrany, osvobození zvěstí evangelia k životu. K životu v **radostné** odpovědnosti. Ne odpovědnosti příkazem, ne odpovědnosti z povinnosti. Nevím, neznám „postup“, neznám „výrobní tajemství“. Apoštol pouze říká, že důležitými ingrediencemi je víra, naděje a láska. A největší z nich je láska.

Vstupujeme do nového školního roku. Už je to tak, že školní roky vnímáme tak trochu jako nové roky sborové práce. A já do tohoto roku prosím pro vás i pro sebe o odvahu žít svobodu evangelia. Svobodu, která nabízí službu na Boží vinici.

Jiří Ort

borůvky a dřevo na táborák, byl jsem jednou nohou v Polsku, prošel jsem ohradou plnou krav, viděl jsem jak vyrostla miminka, která jsem skoro rok neviděl, potkal jsem se s kamarády, omezil jsem na týden pití CocaColy (*a to je tedy co říct! pozn.red.*), zazpíval jsem si písničky ze Svítáku, zahrál si na kytaru, viděl jsem se se svojí ženou denně delší dobu než čtyři hodiny, dozvěděl se zajímavé věci, spálil jsem si lýtka a jazyk, měl jsem denně ranní a večerní ztišení a viděl jsem živou srnku a zajíce. Uznejte – to není málo. Pokud se podívám pohledem zpět, musím zhodnotit celou akci jako úžasnou – a to vůbec nepřeháním. Co už trochu pokulhává je srovnání vlastních sportovních výkonů v reálném zatížení velehor od očekávání, které jsem s sebou letos přivezl. Na každém ko-

pečku jsem se zadýchal a nohy také nechtěly šlapat tak, jak jim velelo mé cyklistické srdce... Poznal jsem tedy alespoň své nové sportovní limity a začal je opět respektovat. Někteří účastníci však nikoliv a vyhlásili sebe-destruktivní týden. To se projevovalo například tím, že nedbajíce únavy, která je stejně jako ostatní členy pobytu po náročných výletech přepadávala, běhali na okolní kopce, jezdili si navíc další „dávky“ horských kilometrů, hráli fotbal, tenis, nebo se s neutuchající vervou a nadšením starali o své potomky... Vše jako by probíhalo v duchu: dělej co tvému tělu prospívá, raduj se z pohybu i z přátel, buď rád, že jsi tady a buď za to vděčný - já byl.

Děkuju.

Michal Opočenský

Vzpomínka na SOLA FIDE

Když jsme o prázdninách trávili 14 dní v rekreačním středisku ČCE SOLA FIDE v Jánských Lázních, zaujala nás zvláštní událost. V neděli odpoledne se několikrát o prázdninách konají v našem kostele bohoslužby Holanďanů, kteří tráví své dovolené v oblasti Krkonoš. Tu jednu slunnou neděli byl kostel zaplněn tak, že Sola fide půjčovala řadu židlí a někteří účastníci seděli až ve dveřích kostela.

U kostela na louce měly svůj program děti. Jedna sestra jich napočítala 108. Další neděle byla deštivá a přesto potřebovali účastníci opět židle a dětí bylo asi kolem 40 a měly své shromáždění

v místnosti střediska. Je to obdivuhodné, jak si dovedou Holanďané zajistit i při dovolené nedělní bohoslužby. Mají svého kazatele i varhaníka. A není prý jen v Jánských Lázních. Vydávají si i nějaký církevní časopis v té době, kde m.j. informují o organizovaných shromážděních.

Tak jsem si povzdechl, jak si my, evangelíci, dovedeme organizovat svoji účast na bohoslužbách o prázdninách, které trávíme v cizině. Kolik asi našich evangelíků vyhledává návštěvu nějakého sboru v oblasti místa rekreace.

Emil Veber

V obvyklém čase na obvyklém místě... aneb Strážné 2006

„... jednou v roce na Vánoce Michal kolo popadne ...“ zpíval jsem si v duchu kousek tohoto vánočního popěvku přidělávaje své kolo na střešní nosič auta. V duchu jsem se trochu styděl, že mě napadla zrovna taková blbost. Do dnešní doby si dobře pamatuji, jak mi tatínek coby malému klukovi, který tento vánoční hit doby předlistopadové doma zapěl, sdělil že:

„... takovéhle písničky zpívají jen lidé, kteří nevědí o čem Vánoce jsou... a to já přece vím...!“ Už dnes nevím, jestli jsem mu tenkrát dokázal něco kloudného odpovědět, ale zato dobře vím co je to, když slyším pojem STRÁŽNĚ. Tato kosmopolitní outdoorová v křesťanském duchu vedená zážitková akti-

vita Vršovického sboru si totiž získala i mé srdce. Proto se tedy při nakládce kola má dětská duše v těle tak těšila, že odhodila všechny zábrany – tedy i ty pěvecké. Já se totiž viděl na čele rozjetého pelotonu, který překonává jednu vrchařskou prémii za druhou (samozřejmě bez použití jakýchkoli zakázaných podpůrných látek).

Díky organizačním schopnostem Tomáše a Magdy J. jsem se i letos mohl zúčastnit a nelitoval. Vždyť já jsem mohl být celý týden v krásném prostředí Krkonoš, byl jsem pěkně ubytovaný, vylezl jsem po letech opět na Sněžku, jezdil jsem na kole, zahrál si bowling, šipky, tenis, stolní tenis, fotbal, opekl si buřtu, sám si točil pivo, sbíral v lese

Michael Otřisal ve Vršovickém sboru

Před 30 lety – 4. 10. 1976 – zvolilo staršovstvo vršovického sboru na své mimořádné schůzi jednomyslně za vikáře sboru bratra Michaela Otřisala, který končil studium na naší teologické fakultě. Sbor byl do té doby od r.1971 uprázdněn po nuceném odchodu br. faráře J. Duse. Administrátorem sboru byl br. Bohuslav Otřisal, farář na Vinohradech, otec Michaela.

Bratr Michael nastoupil službu vikáře 15. 10. 1976. Chtěl bych dnes připomenout jeho práci ve sboru jednak vzhledem k uvedenému výročí a také proto, že ve sborníčku k 50. výročí vršovického sboru bylo jeho působení uvedeno nezaslouženě stručně. Také jeho 50. narozeniny jsme v r.2002 přešli bez povšimnutí.

Co všechno se ve sboru změnilo a bylo nově uvedeno jeho přičiněním, chci vyjmenovat a myslím, že pamětníci (zejména z řad tehdejší mládeže) by mohli leccos doplnit.

My starší jsme zprvu hleděli na toho mladíka s dlouhými vlasy s trochou nedůvěry, ale zanedlouho jsme se přesvědčili, jak zodpovědně a s věřícím srdcem ke své práci přistupuje. Jeho kázání byla brzy a jsou stále náročná. Nebyly to nikdy jen nějaké pobožné fráze, ale vždy úvahy nad evangeliem k přemýšlení. A co nového se začalo objevovat a co trvá dosud? Členové staršovstva byli zapojeni do bohoslužby tím, že měli první čtení, přímluvnou modlitbu a ohlášky. Do kruhu při večeri Páně vzali rodiče své děti a br. vikář jim vyslovil požehnání. Zpěv při shromáždění byl rozšířen o písně ze SVÍTÁKU při kytaře. Vznikly rodinné neděle

(mimo léto téměř každý měsíc) se společným obědem a odpoledním programem. Byly vždy hojně navštěvované. Za Michaelem (dá se to snad tak říci) přicházela na schůzky mládež i z jiných částí Prahy i nevěřící. Však také řada z nich byla pokřtěna. Michael měl také hlavní podíl na organizování styku se zahraničními sbory, zejména to byl Edinburg (Skotsko) a Zurzach (Švýcarsko). Začátky těchto styků byly živé ještě za komunistů (velký podíl na tom měla jeho znalost anglického jazyka). Byly tak uskutečněny oboustranné návštěvy členů (delegací) sborů. Památný je velký zájezd členů našeho sboru do Zurzachu v červnu 1989. Ze vzájemných návštěv delegací i jednotlivců zůstala i některá trvalá přátelství jednotlivých členů sborů. Náš sbor byl také po revoluci zasažen tehdejšími charismatickým hnutím (nyní Křesťanské společenství) a byl to Michael, který dovedl jako kazatel tyto proudy vyrovnávat a ve sboru tak nedošlo k žádné krizi, jak tomu někde bylo. Poskytli jsme tomuto hnutí i prostor ke shromažďování, až se někteří v klidu oddělili a ze sboru odešli. Po skončení Michaelovy duchovenské služby ve sboru k 28. 2. 1995 (odchod do České televize) zůstal vršovickému sboru věrný a působí stále aktivně jako člen staršovstva (poslední aktivita – zájezd do Taizé). Rádi slyšíme i jeho občasná kázání.

Je možné, že jsem něco zapomněl připomenout. Můžete mé vzpomínky k Michaelovu působení ve sboru ve sborovém dopise doplnit.

Emil Veber

Když se stal Michael Otřisal vikářem Vršovického sboru...

...byla jsem stejně stará, jako je náš Daniel letos. A proto mám z Michalových začátků nejvíc vzpomínek na schůzky náboženství a za rok potom na konfirmační cvičení.

Musím začít ale ještě dříve. Samozřejmě si pamatuji, jak jsme se scházeli v našich prvních katakombách v Žitomířské ulici. Matně si vzpomínám na náboženství s bratrem farářem Dusem, ale velmi jasně si vybavuji schůzky náboženství s Michalovým tatínkem, bratrem farářem Otřisalem, který náš sbor několik let administroval. A přes léto s bratrem farářem Moravcem. S bratrem farářem Otřisalem jsme měli výuku se vším všudy, tedy s výkladem, zápisky do sešitku a zkoušením, ale také s písničkami a modlitbami. Učili jsme se nazpaměť převážně žalmy. Pamatuji se, že jsem to brala vážně a snažila se učit poctivě dopředu. Naše Áňa spoléhala na to, že si to se mnou zopakuje po cestě do Žitomířské. Cestu jsme totiž měli dost dlouhou, po cestě tam jsme si kupovaly dalaňky na rohu Francouzské, po cestě nazpátek jsme s Alicí Pokornou hrály před rozloučením na rohu Ruské a Chorvatské honičku dřevěnku. Diktování probrané látky jsme si zpestřovali tím, že jsme zavodili, kdo píše rychleji. Na začátku schůzky jsme pravidelně zpívali z evangelického zpěvníku píseň *Voláme z hlubokosti z žaláře temného, lkajíce zde v úzkosti, v tom údolí pláče truchlivého*.

Pak přišel podzim 1976 a vikářem vršovického sboru se stal Michal Otřisal. Několikrát přišel na náboženství na náslechy, postupně nás začal vést sám. Zpočátku nás i zkoušel ze znalosti žalmů. Blížily se ale Vánoce a bylo potřeba nacvičit nějaký program. Nepamatuji se, jestli jsme zbásněnou divadelní hru o Ježíšově narození s velkolepou výpravou nacvičili hned ten první rok nebo až ten další, vím jen, že nás to hodně bavilo a že hned po prvních Vánocích jsme se přestali učit nazpaměť. A začali jsme zpívat mládežnické písničky s kytarou z xeroxovaných zpěvníků s modrými deskami.

Další rok přišlo konfirmační cvičení spolu s Honzou Cachem a část roku i s Hankou Růžičkovou a Halkou Kuščynskou. Rok rozhovorů, čtení Bible, znovu učení se nazpaměť, modliteb a písniček. Pamatuji si, že ještě v den konfirmace jsem si ještě opakovala některé otázky, nebyla jsem si jistá, jestli se nás Michal bude při bohoslužbách na něco ptát. Neptal se.

A pak už pomalu, ale jistě přišla naše léta mládežnická. To už je jiná kapitola. Na ni i na schůzky náboženství s farářem i vikářem Otřisalem vzpomínám často a ráda.

Marie Ortová

Recepty 23 Recept na něco... :-)

Někdy celkem nedávno u nás byli Marie a Jiří Ortovi na večeři a Marie mi **řekla**, že nemá žádný příhodný recept do Sborového dopisu, jen si prý vzpomíná, že jí někdy celkem nedávno někdo **řikal**, že mu někdo **řikal**, aby jí **řekl** recept na něco... uffff

Přes značnou komplikovanost výroku jsem záhy pochopila téměř nepochopitelné... a až bych se nerada srovnávala se starým dobrým Sherlockem, rozluštila jsem onu záhadu rychlostí nevídanou (a bez Watsona!). Před očima mi vyvstaly živé vzpomínky na nezapomenutelný (nejen gastronomicky) červnový večer v Horoušánkách a naši neznámí dostávali nejen tváře, ale i jména! Nebudu vás napínat, takže **Ten, kdo někdy celkem nedávno Marii říkal, že mu někdo říkal, aby jí řekl recept na něco** jsem já a **Ten, kdo někomu** (tedy mě) **říkal, aby jí řekl recept na něco** je, aniž by to do této chvíle sama tušila, Magdalena Jelínková. Nechci se vymlouvat na své mateřské povinnosti (mezi námi „novopečenými“ matkami koluje termín *vykojený mozek :-)*), ale úplně jsem na rozhovor s Magdalenou ohledně koláče, který jsem do Horoušánek přivezla, zapoměla. Takže teď už víte, že *recept na něco* ocení zejména ti, kteří si rádi osladí život.

Koláč se jmenuje „Švédský“ a existuje ve dvou základních variantách: s tvarohem nebo s jablky. Já ale úspěšně vyzkoušela i „Kočkopsa“, tedy tvarohovo-jablkový. Další podobu koláče určila snaha o zdravější (nikoli však méně chutné) mlsání, takže někdy nahrazuji bílou pšeničnou mouku celozrnnou špaldovou a klasický bílý cukr cukrem přírodním třtinovým.

Těsto není těstem v pravém slova smyslu, ale sypkou směsí sestávající se ze tří hrnků polohrubé mouky, jednoho hrnku cukru krupice a jednoho prášku do pečiva (u nás doma užíváme zkrácený termín „prdopeč“). Polořidkou náplň vytvoříme tak, že smícháme tři měkké tvarohy, tři celá vejce, jeden hrnek cukru krupice, cca půl litru mléka (přilévat pomalu, někdy stačí méně), rozinky, citrónovou šťávu a pokud možno „nechemickou“ citrónovou kůru. Je to tak snadné... dva hrnky suché směsi nasypeme na vymazaný plech, na to nalijeme tvarohovou náplň (nebo přiměřené množství strouhaných jablek s cukrem, skořicí a rozinkami) a posypeme zbytkem těstové směsi. Na povrch koláče hustě klademe tenké plátky másla nebo Hery. Pečeme dozlatova asi 30 minut. A až zavoní vaším bytem vábivá vůně čerstvého koláče, vezte, že ještě lépe chutná s šálkem dobré kávy nebo čaje. Dobrou chuť!

Renáta Radová

Recepty předávejte sestře Marii Ortové - buď osobně (v kostele) nebo e-mailem (ortova@jabok.cuni.cz). Děkujeme.

-red-

a Bobem Bašteckých a z nepravidelných účastníků shromáždění se setkání zúčastnil i syn sestry Urbanové, která nás před časem náhle opustila.

Dobře naladěni jsme se rozjížděli do svých domovů s nadějnou předzvěstí prázdnin, kdy každý z nás měl různé představy a plány o tom, co zajímavého uvidí a prožije, se kterými známými, přáteli a příbuznými se setká, anebo jak bude moci volný čas věnovat svým zálibám.

Jarmila Radová

Střípek

Tož také dodám střípek. Do vršovického sboru jsem chodil na návštěvy na mládež. Konstatuji, že to byla pěkná doba. Až teď mi dochází, jaké to je umění, když někdo řídí a zároveň neřídí taková setkání. A tak se mi vybavují mohutné diskuse a mnoho známých tváří. A zároveň farář, který neměl potřebu se prosazovat (nějak mu to zůstalo). A ještě fantastický program o Hieronymu Boschovi. Kdypak ho, Michale, znovu uvidíme?

Jirka Ort

Díky, Michale

Psal se rok 1976. I když mi maminka často vyprávěla, že nejkrásnější vzpomínky má na zážitky z libeňské evangelické mládeže, neměl jsem pocit, že bych si chtěl pro ty své dojít do obdobného sdružení vršovického. Ještě tak konfirmaci, pak se možná do toho jejich spolku párkrát mrknu – no a to stačí. Bůh je, to vím (vrcholné vyznání mé dětské víry), tak proč s tím tedy dělat nějaké cavyky?

Dodnes si pamatuji, že se mi moc líbila jakási besídka, kterou pro čerstvé konfirmandy – jakože očekávané nováčky – uspořádala v červnu 1976 vršovická mládež a na které Tomáš a Pavlík Pokorní vyhrávali na kytary mládežnické songy. Ale ano, už jsem se i trochu těšil, až se po prázdninách do toho jejich „spolku“ podívám. Když jsem pak v září sestoupil do známého podzemí Žitomířské ulice (pro nepamětníky: nebylo tolik hluboké, jako naše současné prostory, zato však podstatně méně útulné), náhle tam v čele stolu seděl úplně neznámý týpek. Kluk jen o pár let starší než já, úžasné dlouhé vlasy – takového faráře (já vím, byl to vikář) jsem do té doby tedy neviděl. Líbilo se mi na něm úplně všechno: že se hodně zabýval muzikou (i když úplně jinou než já), zdál se mi hrozně chytrý, sečtělý, strhující, miloval jsem jeho kázání, přestože se řadě lidí v mém okolí zdála zbytečně komplikovaná. Prostě těm mým ... nácti letům se stal Michael Otřísal velkým duchovním guru.

Když čtu po sobě předchozí řádky, cítím, že jejich vyznění může být problematické. Cožpak nemáme, než jednoho Mistra na nebesích? Ale ano, a Michael, stejně jako samo společenství mládeže, ve kterém jsem se učil milovat svého bližního, stejně jako další sestry a bratři, kteří pro mě byli vzory, mu rozhodně nestínili, ale ukazovali k němu. Kdybych tenkrát před třiceti lety do vršovického podzemí nepřišel, Ježíš Kristus by si mne patrně našel jinak, možná jinde. Takhle ale moje osobní dějiny víry vypadají tak, jak jsem napsal. Díky, Michale.

Tomáš Hrubý

Zeig uns die Engel

Manche von uns sind so verzweifelt
dass sie nichts sagen können
dass sie nicht klagen können
sie bleiben stumm ihr Leben lang
Gott, bitte hör' ihre Klagen
wenn sie vor dem geleerten Glas sitzen
sieh ihren Schrei in den fahrigen Gesten
Gott, hör Du, was sie nicht sagen.
Manche von uns sind so verzweifelt
dass sie nicht weinen können
sie haben es verlernt
sie bleiben trockenen Auges
ihr Leben lang
Gott, bitte, sieh ihre Traurigkeit
vergib ihnen ihre Versteinerung
und sammle die ungeweinnten Tränen.
Manche von uns sind so verzweifelt
dass sie noch nie einen Engel gesehen haben
sie leben ohne dass sie jemand fragt
Frau, warum weinst du?
Sie glauben dir deine Geschichte nur halb
und bleiben allein beim weinen
Gott, bitte, schick doch mal einen oder zwei Engel
die fragen: Warum weinst Du?
schicke einen von uns zu fragen warum
damit wir alle nicht allein bleiben vor den Gräbern
wo unsere Hoffnungen verscharrt liegen
und lehr uns klagen
und lehr uns weinen
und zeig uns die Engel
die schon am Grab auf uns warten.

Dorothee Sölle

Sdílení / Zkušenosti / Názory

„Léto budiž pochváleno...“

...jsme si mohli říci spolu s Fráňou Šrámkem, když po tak dlouhé zimě a krátkém jaru přišlo, již letní, příjemné setkání mnoha členů našeho sboru u Jelínků v Horoušánkách 22.června t.r. Ten půldenní (pro některé z nás i delší) pobyt v Horoušánkách na konci školního roku se stal vlastně již tradicí a jsme za něj Magdě a Tomášovi opravdu vděční. Jejich pohostinství bylo opět příkladné; Tomáš je u grilu zkušený Pan kuchař a z pod jeho rukou vychází spousta, převážně masitých, pochoutek. Se srdečností sobě vlastní a s úsměvem na tváři nabízí postupně tu různé klobásky, tu zase kousky kuřátek či jiných, předem připravených mas.

Magda zase přichozím nalévá přípitky a stará se o stálý přísun pití a jídla. Tentokrát opět každý návštěvník donesl něco dobrého „na zub“ ze své kuchyně – sladkého či slaného a všichni společně jsme se stali konzumenty těch četných dobrot. A tak při plném stole se nejen hodovalo, ale také povídalo. Sledovali jsme zároveň ty mladé, kteří si zasportovali na rozlehlém zeleném trávníku Jelínkovic zahrady s míčem a také ty nejmenší, batolátka, kterých máme ve sboru k naší radosti hned několik; dětičky se nemotorně batolily nebo lezly, se zájmem nebo nedůvěrou navazovaly kontakty a objevovaly nové světy. Potěšili jsme se také s Bohunkou

Nezapomenutelným zážitkem byla i pravidelná čtvrtěční ekumenická bohoslužba. Do svých domovů jsme se opět, jako v předcházejících letech, rozjížděli „nabiti“ informacemi, zajímavostmi a dojmy ze společných setkání, zážitky z výletu a z koncertů...

Pořadatelům díky a vy ostatní tento článek berte jako vřelé doporučení a pozvánku na ESBU 2007.

Jarmila Radová

(P.S. „Tento způsob léta, zdá se mi poněkud nešťastným“

Citát z Vančurovy knížky, který jsem vybrala pro úvod mého P.S., se samozřejmě nevztahuje k Horoušánkám, ani k ESBU 2006, ale k tomu, co následovalo.

Třetí den po návratu z Nového Města na Moravě jsme se vydali do Náchoda, kde jsme chtěli, prvně v tomto roce, strávit alespoň týden. Dopadlo to však úplně jinak; již druhý den jsme se museli vrátit zpět domů = do Prahy, kde jsem v posteli trávila další týdny „prázdnin“ s pohmožděnou nohou a žebry a Mirek, jak se později ukázalo, navíc s boreliózou, kterou si přivezl pravděpodobně také z jednodenního pobytu v Náchodě.

Takový způsob trávení dovolené vám nikomu opravdu nedoporučujeme...)

Vlevo izraelský velvyslanec p. Arie Arazi, uprostřed Dr. J. Šíková, v pozadí na lavičce naši Hanička a Joel Pokorných v rozhovoru s br. P. Čapkem a M. Radou

Společné foto většiny účastníků ESBU 2006

Ukaž nám anděly

Mnozí z nás jsou tak zoufalí

že nemohou nic říci

že nemohou naříkat

zůstávají němí po celý život

Bože, prosím, slyš jejich nářek

když sedí nad vyprázdněnými sklenkami
pohlédni na výkřik v jejich těkavých gestech

naslouchej, Bože, tomu, co nevsloví.

Mnozí z nás jsou tak zoufalí

že nemohou plakat

odnaučili se to

jejich oči zůstávají suché po celý život.

Bože, prosím, pohlédni na jejich smutek

odpusť jim jejich zkamenělost

a sesbírej jejich nevyplakané slzy.

Mnozí z nás jsou tak zoufalí

že ještě nikdy neviděli ani jednoho anděla

žijí, aniž by se jich někdo zeptal

Ženo, proč pláčeš?

Věří Tvému příběhu jen napůl

a zůstávají ve svém pláči sami.

Bože, prosím, pošli přece jednoho nebo dva anděly

kteří se zeptají: Proč pláčeš?

pošli někoho z nás, aby se ptal proč

abychom všichni nezůstávali sami u hrobů

kde jsou zakopány naše naděje

a nauč nás naříkat

a nauč nás plakat

a ukaž nám anděly

kteří na nás už u hrobu čekají.

(Přeložila Hanka Gottwaldová)

ESBU 2006

Před prázdninami na setkání seniorů jsem spolu se svým mužem Miroslavem podávala podrobnější informaci o ESBU, jeho průběhu a historii. Pro vás všechny, kteří jste o této aktivitě ještě neslyšeli, chci nejprve krátce vysvětlit o co jde.

ESBU je občanské sdružení pro „Ekumenická Setkávání s Bibli a Uměním“. Úkolem sejití je podívat se očima teologů, filosofů a umělců na problémy současného života.

Autorem tohoto projektu je Prof. Radoslav Kvapil, který ještě za totality založil Jihočeský hudební festival a v jeho rámci mistrovské klavírní kurzy. Do r.1989 to byla záležitost ryze muzikantská, po revoluci však se otevřela příležitost dát tomuto festivalu také další rozměr – DUCHOVNOST. A z této úvahy vyrostla myšlenka ESBU a jako místo konání bylo zvoleno půvabné jihočeské městečko Bechyně, které poskytovalo jak prostory pro koncerty a výstavy, tak pro ubytování a stravování účastníků, i shromažďovací prostory pro přednášky. První setkání se uskutečnilo v r.1993 a od té doby probíhá každým rokem vždy třetí týden v červenci. Zúčastňují se ho převážně starší lidé, kteří se do tohoto již téměř rodinného společenství rádi vrací pokud možno pravidelně. Setkání mívají 80 až 100 účastníků, převážně z tuzemska, ale jsou také zahraniční hosté, většinou z Německa, ale i ze Švýcarska, loni z USA a dříve i z Francie. Proto jsou zajišťování i překladatelé podle potřeby v němčině, případně i v angličtině. Rozhodně nejde o uzavřenou společnost; přicházejí stále noví a noví zájemci, avšak jádro (cca 50 lidí) se zúčastňuje setkání pravidelně a rádo. Na své dobré známé a na to, co nového se zase dozvědí a jaké koncerty uslyší, se dlouho dopředu těší. Hlavou tohoto sdružení je Věra Lukášová, bývalá farářka sboru na Jarově, organizaci zajišťoval Evangeltour v čele s Blahoslavem Mikoláškem a paní Evou Knappovou, která spolu s výborem ESBU dodnes zajišťuje vše potřebné pro úspěšné konání těchto setkání a je vynikající a nepostradatelnou osobností.

Od r.1993 do 2003 se setkávání konala v Bechyni, od r.2004, tedy již třikrát, v Novém Městě na Moravě.

Každé setkávání začíná v nedělní odpoledne, kdy po příjezdu se každý přihlásí a ubytuje; program začíná v 17 hod. přivítáním a vernisáží výstavy. Každý následující den pak začíná malým biblickým zamyšlením, dopoledne i odpoledne pak jsou přednášky končící diskusí, mezi nimi je delší přestávka na oběd a odpočinek. V podvečer je možno ztišit se modlitbami a písněmi z Taizé; večer bývají pravidelně koncerty; pondělní večer bývá seznamovací. Jeden celý den v týdnu je věnován výletu po památkách. Ve druhé polovině týdne je ekumenická bohoslužba. V pátek odpoledne provádí shrnutí a vyhodnocení celého programu Dr. Jiřina Šiklová. Poslední, tedy sobotní odpoledne, je gardenparty na rozloučenou. Pobyt končí v neděli po bohoslužbě a obědě.

Ročníky mají kromě obecného motta DUCH A UMĚNÍ i svá specifická témata, která tvoří logický celek. Jednomu tématu je věnován celý týden a probere se ze všech stran. Nad otevřenou Bibli se zde setkávají teologové, filozofové, sociologové,

historici, čelní politici, žurnalisté, výtvarní umělci, hudebníci i mistři slovesného umění s laiky všech denominací, aby se společně zamýšleli nad problémy, které postkomunistickou společností pálí. Z významných osobností byli přednášejícími např.: Jan Sokol, J.M.Lochman, Tomáš Halík, Pavel Smetana, Odylo Štampach, Pavel Kuneš, Jana Šilerová, Miloš Rejchrt, Michael Otfísal, J.Halama, Eva Melmuková, Miroslav Heryán, Radim Palouš, Jiřina Šiklová, Cyril Svoboda, Martin Prudký, Jan Royt, Miloslav Pojsl, Václav Vacek, Miloslav Vašina, Miroslav Rada, Jan Šplíchal, Jaroslav Šerých, a další.

Jistě vás budou zajímat i témata, na která byla setkání zaměřena:

1993 - Podobenství a umění

1994 - Odpovědnost – druhá tvář svobody

1995 - Být spolu

1996 - Vyvolte sobě život

1997 - Čas pokušení – stůjte ve svobodě

1998 - Buďte vděční...

1999 - Čeho se nám nedostává...

2000 - O spravedlnosti a dluhu

2001 - Obraz a bible

2002 - Moc – všemohoucnost Boží

2003 - Globalizace – jeden svět ?

2004 - Duchovnost v umění a v životě vůbec

2005 - Křesťanské kořeny Evropy – paměť a naděje

2006 - Tolerance – možnosti a meze

V tomto roce nám prázdniny začaly od 9. do 16.8. nadějně setkáním účastníků ESBU v Novém Městě na Moravě, které se velice vydařilo. Na téma TOLERANCE jsme si vyslechli velmi zajímavé přednášky Prof. Jana Sokola, děkana ETF Prof. Martina Prudkého, biskupa Jana Konzala, psychoterapeutky Heleny Klímové, Prof. Jiřiny Šiklové a dal., Prof. Radoslava Kvapila pak na téma o provozování vážné hudby v kostelech.

V rámci pravidelného „židovského dne“ v úterý přednášel a na četné dotazy účastníků odpovídal velvyslanec státu Izrael, p.Arie Arazi.

Z každodenních koncertů uvedu alespoň vynikajícího klavíristu Prof. Radoslava Kvapila, Borise Krajného a Prof. Annu Máchovou – Heryánovou. Koncerty měly skvělou úroveň a konaly se, právě tak jako přednášky, převážně v pěkném českobratrském evangelickém kostele, s výbornou akustikou. Ve velmi teplých dnech nám byl chlad kostela obzvláště příjemný. O přestávkách jsme vycházeli ven do stínu vzrostlých stromů, kterými je kostel obklopený a toto milé prostředí zahrady jsme mohli využít i při pondělním seznamovacím večeru při táboráku a také pro sobotní odpolední „gardenparty“.

Ve středu při celodenním výletě byly dvěma hlavními památkami, které jsme navštívili, hrad hradů Pernštejn a klášter Porta coeli v Předklášteří u Tišnova.